

MITCH WINEHOUSE

AMY

MIJN DOCHTER

2012
Utrecht

VOORDAT WE BEGINNEN

Je begrijpt vast wel dat dit niet het boek is dat ik wilde schrijven, want samen met mijn vriend Paul Sassienie en zijn schrijfpartner Howard Ricklow werkte ik aan een boek over mijn familiegeschiedenis. Dat boek zou dit jaar verschijnen.

In plaats daarvan móést ik dit boek schrijven. Ik wilde je het echte verhaal van Amy's leven vertellen. Ik ben iemand die zegt waar het op staat en ik zal je dan ook precies vertellen hoe het was. Amy's veel te korte leven was een emotionele achtbaan en ik wil dat je daar alles over weet. Ik was niet alleen haar vader, maar ook haar vriend, vertrouweling en adviseur; niet dat ze mijn advies altijd opvolgde, maar ze luisterde wel altijd naar wat ik te zeggen had. Voor Amy was ik haar rots in de branding en voor mij was zij – samen met haar broer Alex – het licht in mijn leven.

Ik hoop dat je door het lezen van dit boek mijn lieve dochter Amy beter zult begrijpen.

EEN DANKWOORD EN EEN OPMERKING

Ik wil een aantal mensen bedanken: Jane, mijn vrouw, omdat ze in de zwaarste periode van mijn leven mijn steun en toeverlaat is geweest en voor haar constante toewijding en steun; Alex, mijn zoon, voor zijn liefde en begrip; Janis, omdat ze een geweldige moeder voor onze kinderen is; mijn zus Melody en al mijn geweldige familieleden en vrienden omdat ze er altijd waren; mijn manager Trenton; mijn assistente Megan; Raye en alle anderen bij Metropolis; mijn agenten Maggie Hanbury en Robin Straus, en de fantastische mensen bij HarperCollins aan beide zijden van de Atlantische Oceaan. En een speciaal dankjewel voor Paul Sassienie, Howard Ricklow en Humphrey Price omdat ze me hebben geholpen met het schrijven van dit boek.

Al mijn inkomsten als auteur van dit boek doneer ik aan de Amy Winehouse Foundation. Deze stichting hebben wij, Amy's familie, opgericht om kinderen en jongvolwassenen die met problemen en tegenslagen worden geconfronteerd te helpen. Ik heb me voorgenomen de rest van mijn leven geld te blijven inzamelen voor deze stichting.

Ik geloof dat Amy door haar muziek, door het werk van deze stichting en door dit boek voor altijd bij ons zal zijn.

VOORWOORD

Ik zou graag willen zeggen dat het moment waarop ik mijn pasgeboren dochter voor het eerst in mijn armen sloot, op 14 september 1983, me altijd zal bijblijven. In werkelijkheid was het echter niet zo ongecompliceerd.

Soms komt er gewoon geen einde aan een dag en soms vliegen de uren voorbij. Zo ook op die bewuste dag: alles leek tegelijk te gebeuren. Heel anders dan bij de geboorte van onze zoon Alex, die drieënhalf jaar eerder was geboren, kwam onze dochter heel snel ter wereld; ze knalde er gewoon uit, als een kurk uit een fles. Amy zag het levenslicht op de manier die zo kenmerkend voor haar was: schoppend en krijsend. Echt, ik had nog nooit een baby zo hard horen huilen. Ik zou graag willen zeggen dat ze een mooie baby was, maar dat was niet zo – ze was alleen maar luidruchtig. Amy was vier dagen te laat en daarin is ze nooit veranderd: ze kwam altijd te laat.

Amy werd geboren in het Chase Farm Hospital in Enfield, in Noord-Londen, niet ver bij ons huis in Southgate vandaan. En omdat het zo snel was gebeurd, kwam haar familie – haar grootouders, oudtantes, ooms en neven en nichten – snel langs, zoals vrijwel altijd als er iets in onze familie gebeurde, of het nu leuke of vervelende gebeurtenissen waren, en verzamelde zich rondom Janis' bed om de nieuwe baby te verwelkomen.

Ik ben ontzettend emotioneel, vooral als het om mijn familie gaat, dus toen ik Amy in mijn armen hield vond ik mezelf de gelukkigste man ter wereld. Ik vond het heerlijk dat ik een dochter had: na de geboorte van Alex hadden we gehoopt dat ons volgende kind een meisje zou zijn, dat hij

een zusje zou krijgen. Janis en ik hadden al besloten hoe we haar zouden noemen. Volgens een joodse traditie gaven we onze kinderen een naam die begon met dezelfde voorletter als die van een overledene. Alex noemden we dus naar mijn vader Alec, die was overleden toen ik zestien was. Als we nog een zoon hadden gekregen, had ik hem Ames willen noemen, een swingende naam. ‘Amy,’ zei ik, maar dat klonk lang niet zo swingend, vond ik. Wat een vergissing! Dus werd zij Amy Jade Winehouse – Jade naar de vader van Larry, mijn stiefvader, die Jack heette.

Amy was prachtig, en ze leek sprekend op haar oudere broer. Als ik twee foto’s van hen bekijk waarop ze even oud zijn, kan ik hen bijna niet uit elkaar houden. De dag na haar geboorte nam ik Alex mee om zijn nieuwe zusje te zien en toen Alex Amy knuffelde, hebben we een paar leuke foto’s van hen gemaakt.

Die foto’s had ik al bijna twintig jaar niet meer gezien, maar op een dag in juli 2011, de dag voordat ik naar New York zou gaan, werd ik gebeld door Amy en ik hoorde meteen dat ze heel opgewonden was.

‘Dad, Dad, je moet komen!’ zei ze.

‘Dat kan niet, darling,’ zei ik tegen haar. ‘Ik heb een gig vanavond, dat weet je, en morgenochtend moet ik al heel vroeg in het vliegtuig zitten.’ Ze bleef aandringen: ‘Dad, ik heb die foto’s gevonden. Je moet komen!’ Opeens wist ik waarom ze zo opgewonden was. Ergens tijdens Amy’s talloze verhuizingen was een doos met familiefoto’s zoekgeraakt en die had ze die ochtend dus teruggevonden. ‘Je moet komen!’

Dus reed ik met mijn taxi naar Camden Square en parkeerde hem voor haar huis. ‘Ik blijf maar even, hoor,’ zei ik, hoewel ik heel goed wist hoe moeilijk het was om nee tegen haar te zeggen. ‘Je weet dat ik het ontzettend druk heb vandaag.’

‘O, maar je gaat altijd veel te snel weer weg,’ zei ze. ‘Dad, blijf nou even.’ Ik liep achter haar aan naar binnen. Ze had de foto’s op de tafel uitgespreid en ik keek ernaar. Ik had betere foto’s, maar deze betekenden kennelijk veel voor haar: een foto van Alex met de pasgeboren Amy en een foto van Amy als tiener; alle andere foto’s waren van familie en vrienden.

Ze pakte een foto van mijn moeder op. ‘Wat was oma knap, hè?’ zei ze. Daarna pakte ze de foto van Alex en haar. ‘Kijk hem toch eens,’ zei ze, met een ondertoon van trots en rivaliteit.

Ze bekeek alle foto’s, pakte ze een voor een op en maakte over elke foto

een opmerking. Ik dacht: dit meisje, dat wereldberoemd is en miljoenen mensen plezier schenkt, is gewoon een meisje dat van haar familie houdt. Ik ben heel trots op haar. Wat is die dochter van me toch een geweldige meid!

Die dag was het heel gemakkelijk om bij haar te zijn, ze was heel gezellig. Uiteindelijk, na een uur of zo, moest ik vertrekken en we omhelsden elkaar. Toen ik haar vasthield, voelde ik dat ze haar oude zelf was: ze werd weer sterk, doordat ze in de fitnessruimte in haar huis met gewichten werkte.

‘Als je terug bent, gaan we naar de studio om dat duet te doen,’ zei ze toen we naar de voordeur liepen. We hadden twee favoriete songs – ‘Fly Me to the Moon’ en ‘Autumn Leaves’ – en Amy wilde een van beide songs samen met mij opnemen. ‘We gaan echt repeteren,’ voegde ze eraan toe.

‘Dat geloof ik pas als het zover is,’ zei ik lachend. Dit gesprek hadden we in de loop der jaren al heel vaak gevoerd, maar het was fijn om haar weer zo te horen praten. Ik stapte in de taxi en zwaaide naar haar.

Ik heb mijn lieve dochter nooit weer levend teruggezien.

Ik kwam op vrijdag in New York aan en bracht in mijn eentje een rustige avond door. De volgende dag ging ik op bezoek bij mijn neef Michael en zijn vrouw Alison in hun appartement aan 59th Street. Toen Michael een paar jaar daarvoor met Alison trouwde, was hij naar de VS geëmigreerd. Inmiddels hadden ze een tweeling van drie maanden, Henry en Lucy, die ik heel graag wilde zien. Het waren heerlijke kinderen en Henry zat bij me op schoot toen Michael werd opgebeld door zijn vader, mijn oom Percy, die in Londen woont. Michael gaf mij de telefoon. We wisselden beleefdheden uit. Hij vroeg: ‘Hallo, Mitch, hoe gaat het? Hoe is het met Amy?’ En ik zei dat ik Amy vlak voor mijn vertrek nog had gezien en dat het goed met haar ging.

Op dat moment ging mijn mobieltje en op het scherm stond: ANDREW – BEVEILIGING. Omdat Amy me vaak met het mobieltje van haar beveiligiger Andrew belde, zei ik tegen mijn oom ‘Volgens mij belt Amy me net’, en gaf de vaste telefoon terug aan Michael. Toen ik het telefoongesprek aannam, zat Henry nog bij mij op schoot.

‘Hallo, darling,’ zei ik. Maar het was Amy niet, het was Andrew. Ik kon amper verstaan wat hij zei. Het enige wat ik eruit kon opmaken was: ‘Je moet naar huis komen, je moet naar huis komen!’

AMY, MIJN DOCHTER

‘Wat? Waar héb je het over?’

‘Je moet naar huis komen!’ herhaalde hij.

Mijn wereld verdween onder mijn voeten. ‘Is ze dood?’ vroeg ik.

Hij zei: ‘Ja.’

AMY'S VROEGE JEUGD

Vanaf het allereerste begin was ik gek op mijn nieuwe dochter en vond ik vrijwel niets anders nog belangrijk. In de dagen voor Amy's geboorte was ik ontslagen, kennelijk omdat ik had gevraagd of ik vier dagen vrij mocht voor de geboorte van mijn dochter. Maar zodra Amy er was, leken al die zorgen te verdwijnen. Ondanks het feit dat ik geen baan had, kocht ik een jvc-videocamera. Hij kostte bijna 1.000 pond; Janis was daar niet echt over te spreken, maar dat kon me niets schelen. Ik heb urenlang video-opnamen gemaakt van Amy en Alex, en die heb ik nog steeds.

Alex zat uren bij haar wiegje op wacht. Ik ging een keer 's avonds laat naar haar slaapkamer en zag dat Amy klaarwakker was en Alex op de grond lag te slapen. Geweldige bewaker, die broer van haar. Ik was een zenuwachtige vader en ik keek vaak even in haar wiegje om te zien of ze in orde was. Toen ze nog een baby was, lag ze een keer naar adem te happen. Ik schreeuwde: 'Ze ademt niet goed!' Janis vertelde me dat alle baby's dat soort geluidjes maken. Ik was er nog steeds niet gerust op, dus pakte ik Amy op... waarna ze niet meer in slaap viel. Maar ze was een gemakkelijke baby en het duurde niet lang voordat ze de hele nacht doorsliep. Dan sliep ze vaak zo vast dat Janis haar wakker moest maken om haar een voeding te geven.

Op haar eerste verjaardag leerde Amy lopen en vanaf dat moment hadden we onze handen vol aan haar. Ze was heel onderzoekend en als je haar niet continu in de gaten hield, ging ze op onderzoek uit. Gelukkig hadden we wat hulp: mijn moeder en stiefvader, en ook de meeste andere leden van mijn familie, leken er elke dag te zijn. Het gebeurde weleens dat ik laat

thuis kwam van mijn werk en dat Janis dan zei dat zij mijn avondeten hadden opgegeten.

Janis was een geweldige moeder, en is dat nog steeds. Dankzij haar konden Alex en Amy al voordat ze naar school gingen lezen en schrijven. Als ik thuis kwam en hoorde dat ze boven waren, liep ik zachtjes de trap op en bleef ik even voor hun slaapkamerdeur staan om naar hen te kijken. Dan las Janis hun voor en de kinderen zaten met grote ogen aan weerszijden van Janis, benieuwd naar hoe het verhaal zou aflopen. Dit was hun qualitytime en daar had ik graag deel van uitgemaakt.

Als ik 's avonds pas om tien of elf uur thuis kwam, maakte ik hen soms wakker om hun welterusten te wensen. Dan liep ik hun kamer binnen, gaf een schopje tegen hun wieg of bed, zei 'O, ze zijn wakker', en dan tilde ik ze er even uit om hun een knuffel te geven. Janis werd dan altijd woedend, terecht, natuurlijk.

Ik was een vader die veel met zijn kinderen deed, maar ik hield meer van wilde spelletjes dan van verhalen voorlezen. Alex en ik speelden voetbal en cricket in de tuin, en dan wilde Amy meedoen. 'Dad! Dad! Geef mij de bal!' Als ik hem dan naar haar toe gooide, pakte ze hem op en smet hem over het hek.

Amy was gek op dansen. Dan zette ik haar voeten op de mijne, zoals de meeste vaders weleens met hun dochtertje doen, hield haar handen vast en dan dansten we door de kamer. Maar Amy vond het het fijnst als ik haar rondzwaaide, want ze genoot van het gevoel van desoriëntatie dat ze daardoor kreeg. In fysiek opzicht kende ze geen angst, ze klom hoger dan me lief was of klauterde over de stangen van het klimrek in het park. Ze speelde ook graag binnen: ze was gek op haar Cabbage Patch-poppen. We moesten van haar zelfs de 'adoptiecertificaten' opsturen die bij de poppen hoorden, en als Alex haar goed kwaad wilde maken, bond hij de poppen aan elkaar vast.

Als ik vroeg thuis kwam, las ik de kinderen voor, altijd een van de Noddy-boeken van Enid Blyton. Amy was dol op de 'Noddy-quiz'.

Ze vroeg dan: 'Daddy, welke kleren droeg Noddy toen hij Grootoor ontmoette?'

Dan deed ik net of ik even moest nadenken. 'Droeg hij zijn rode trui?'

Dan zei Amy: 'Nee.'

Ik zei dan dat ik dat een heel moeilijke vraag vond en erover moest naden-

ken. 'Droeg hij zijn blauwe muts met dat belletje eraan?' Weer nee. Dan knipte ik met mijn vingers. 'Ik weet het! Hij droeg zijn blauwe korte broek en zijn gele sjaal met die rode stippen.'

'Nee, Daddy, echt niet.'

Dan gaf ik het op en vroeg of Amy me wilde vertellen welke kleren hij droeg. Voordat ze antwoord kon geven, zat ze al te giechelen. 'Hij droeg helemaal niets, hij was... bloot!' En dan sloeg ze haar hand voor haar mond om haar hysterische lachje te smoren. Hoe vaak we dit spelletje ook speelden, het verliep altijd op dezelfde manier.

Bij ons was het niet zo dat de televisie altijd maar aanstond. Er stond wel altijd muziek op, ik liep vaak te zingen of we lieten de kinderen voor ons optreden. Nadat ik hen had aangekondigd, klapte Janis in haar handen en dan begonnen ze te zingen. Nou ja, zingen... Alex kon niet zingen, maar hij deed wel altijd zijn best, en Amy's enige doel was harder zingen dan haar broer. Ze hield er duidelijk van om in de schijnwerpers te staan. Alex verveelde zich al snel en ging dan iets anders doen, maar Amy bleef zingen, zelfs nadat we hadden gezegd dat ze haar mond moest houden.

Ze was gek op het spelletje dat ik vaak met haar speelde, meestal als we in de auto zaten. Dan begon ik een liedje te zingen en dan zong zij het laatste woord.

'Humpty Dumpty sat on the...'

'... WALL.'

'... Humpty Dumpty had a great...'

'... FALL.' Daar konden we maar geen genoeg van krijgen.

Nadat Amy een platenspeler met kinderliedjes had gekregen, was dat lange tijd het enige wat je uit haar kamer hoorde. Ze had een xylofoon en leerde zichzelf – langzaam en moeizaam – 'Home On The Range' spelen. Het geluid galmde door het hele huis – *plink, plink, plink* – en dan wenste ik dat ze de juiste noten op het juiste moment aansloeg; het was afschuwelijk om ernaar te moeten luisteren.

Ondanks haar charme was 'Amy, rustig aan!' waarschijnlijk de meest gehoorde zin in ons huis toen ze nog klein was. Ze wist gewoon nooit van ophouden. Zodra ze begon te zingen, bleef ze zingen. En als zij niet het middelpunt van de belangstelling was, bedacht ze wel een manier om dat wel te zijn, soms ten koste van Alex. Op het feestje voor zijn zesde verjaardag voerde Amy, toen drie, al dansend en zingend een geïmproviseerde

show op. Daar was Alex natuurlijk niet blij mee en voordat we hem konden tegenhouden goot hij zijn limonade over haar heen. Amy barstte in tranen uit en rende huilend de kamer uit. Ik brulde zo hard tegen Alex dat ook hij huilend de kamer uit rende. Na afloop van het feestje zat Amy op de keukenvloer te mokken en wilde Alex niet uit zijn kamer komen.

Ondanks dit soort scènes hadden Alex en Amy een bijzonder sterke band en dat bleef zo, zelfs toen ze ouder werden en hun eigen vriendenkring hadden.

Amy deed alles om aandacht te krijgen; ze was ondeugend, brutaal en moedig. Kort na Alex' verjaardagsfeestje nam Janis Amy mee naar het Broomfield Park, vlak bij ons huis, en raakte haar kwijt. Janis belde helemaal in paniek naar mijn werk en vertelde me dat Amy zoek was. Ik reed zo snel mogelijk naar het park, ontzettend ongerust. Toen ik daar aankwam, was de politie er ook al. Ik bereidde me voor op het ergste: ik had me al in mijn hoofd gehaald dat ze niet zoek was, maar ontvoerd. Mijn moeder en mijn tante Lorna waren er ook en iedereen was op zoek naar Amy. Het was al gauw duidelijk dat Amy niet in het park was en de politie zei dat we maar naar huis moesten gaan. Dat deden we. Vijf uur later, Janis en ik zaten vreselijk te huilen, ging de telefoon. Het was Ros, een vriendin van mijn zus Melody. Amy was bij haar. Goddank.

Wat er was gebeurd, was heel kenmerkend voor Amy. Ros was met haar kinderen in het park. Amy haar had gezien en was naar haar toe gerend. Natuurlijk vroeg Ros haar waar haar mammie was en toen had Amy haar, heel ondeugend natuurlijk, verteld dat haar moeder naar huis was gegaan. Daarom nam Ros Amy mee naar huis, maar in plaats van ons te bellen, belde ze Melody, die lerares was. Ros kreeg haar niet te pakken, maar liet op de school het bericht achter dat Amy bij haar was. Toen Melody hoorde dat Ros op Amy paste, vond ze dat niet vreemd; zij kon natuurlijk niet weten dat Amy zoek was. Toen ze thuiskwam en hoorde wat er gebeurd was, trok ze haar conclusies en een kwartier later kwam Melody binnen met Amy en ik begon weer te huilen. 'Niet huilen, Daddy, ik ben nu thuis,' zei ze.

Helaas leek Amy niets geleerd te hebben van die ervaring. Een paar maanden later nam ik de kinderen mee naar het winkelcentrum Brent Cross in Noordwest-Londen. In de John Lewis-winkel was Amy opeens verdwenen. Het ene moment was ze er nog en het andere was ze weg. Alex en ik

zochten in de onmiddellijke omgeving – hoe ver kon ze zijn gekomen? – maar ze was nergens te zien. Daar gaan we weer, dacht ik. En deze keer is ze natuurlijk echt ontvoerd.

We doorzochten een groter gebied en toen we langs een kledingrek met lange jassen liepen, kwam ze tevoorschijn: ‘Boe!’ Ik was woedend, maar hoe kwader ik werd, hoe harder ze lachte. Een paar weken later deed ze het weer. Deze keer liep ik meteen naar de lange jassen, maar daar was ze niet. Ik doorzocht alle kledingrekken, maar geen Amy. Ik begon echt ongerust te worden, toen een stem via de luidsprekers zei: ‘We hebben hier een meisje dat Amy heet. Als u haar kwijt bent, kom dan alstublieft naar de klantenservice.’ Ze had zich ergens anders verstopt en was me echt kwijtgeraakt, waarna iemand haar naar een personeelslid had gebracht. Ik zei tegen haar dat ze zich niet weer mocht verstoppen en niet weer mocht weglopen. Ze beloofde dat ze het niet meer zou doen en daar hield ze zich aan. Bij haar volgende serie practical jokes trok ze echter meer publiek.

Toen ik nog klein was, verslikte ik me een keer in een stukje appel en mijn vader raakte in paniek. Dus toen Alex zich een keer in zijn eten verslikte, raakte ik ook in paniek en stak mijn vingers in zijn keel om het stukje eten eruit te halen. Het duurde niet lang voordat Amy het ‘stikspelletje’ begon te spelen. Op een zaterdagmiddag waren we aan het winkelen in Selfridges, in Oxford Street in Londen. Het was heel druk in de winkel. Opeens liet Amy zich op de grond vallen en begon te hoesten met haar handen tegen haar keel gedrukt. Ik wist dat ze niet echt bijna stikte, maar ze voerde zo’n goed toneelstukje op dat ik haar over mijn schouder gooide en snel vertrok. Daarna ‘stikte’ ze overal, bij vrienden thuis, in de bus, in de bioscoop. Op een bepaald moment negeerden we haar gewoon, waarna het was afgelopen.

Hoewel ik in Noord-Londen ben geboren, heb ik mezelf altijd als een East Ender beschouwd: een groot deel van mijn jeugd bracht ik door bij mijn grootouders Ben en Fanny Winehouse in hun appartement boven Ben the Barber, zijn kapperszaak, in Commercial Street, of bij mijn andere grootmoeder Celie Gordon in haar huis in Albert Gardens, allebei in het hart van East End. Ik ging zelfs in East End naar school. Mijn vader was herenkapper, mijn moeder dameskapster en ze werkten allebei in de zaak van mijn grootvader. Voordat ze naar hun werk gingen, brachten ze mij eerst naar de Deal Street School.

Amy en Alex waren gefascineerd door East End, zodat ik er vaak met hen naartoe ging. Ze vonden het heerlijk als ik hun verhalen vertelde over onze familie en die verhalen kwamen tot leven als ze zagen waar ze hadden gewoond. Amy vond het leuk als ik vertelde over mijn weekends als kleine jongen in East End. Elke vrijdag ging ik met mijn vader en moeder naar Albert Gardens, waar we dan tot zondagavond bleven. Het huis was dan bomvol: oma Celie, overgrootmoeder Sarah, oudoom Alec, oom Wally, oom Nat en de tweelingzus van mijn moeder, tante Lorna. En alsof dat nog niet genoeg was, woonde er ook nog een overlevende van de Holocaust op de bovenste verdieping: Izzi Hammer; hij overleed in januari 2012. Het weekend in Albert Gardens begon altijd met het traditionele joodse vrijdagavonddiner: kippensoep en vervolgens gegrilde kip, gebakken aardappels, bonen en wortels. Het nagerecht was *lokshen*-pudding, van gebakken pasta met rozijnen. Ik kan me echt niet herinneren waar al die mensen sliepen, maar we vermaakten ons prima met dansen, zingen, kaarten, heel veel eten en drinken, en de af en toe luidruchtige discussie die zich vermengde met het gelach en het plezier van een grote gelukkige joodse familie. Het grootste deel van Amy's leven hielden we deze vrijdagavondtraditie in stand. Het was altijd een bijzondere tijd voor ons en in latere jaren zelfs een interessante test voor Amy's vrienden: dan bleek wie ze belangrijk genoeg vond om op een vrijdagavond uit te nodigen.

In het weekend bracht ik veel tijd met de kinderen door. Vanaf februari 1982, toen Alex bijna drie was, nam ik hem vaak mee naar voetbalwedstrijden – in die tijd mocht je kleine kinderen nog meenemen en op je schoot laten zitten – Spurs tegen West Bromwich Albion. Het was een keer ijskoud, zo koud dat ik eigenlijk niet wilde gaan, maar Janis trok Alex zijn gevoerde skipak aan, waarin hij twee keer zo groot leek en hij zich amper kon bewegen. Toen we er waren, vroeg ik hem of het goed met hem ging. Hij zei van wel. Ongeveer vijf minuten na de aftrap zei hij dat hij naar de wc moest. Het was een hele operatie om hem dat gevoerde skipak uit te trekken en daarna had ik nog eens tien minuten nodig om het hem weer aan te trekken. Toen we weer bij onze stoel kwamen, moest hij weer, zodat het allemaal opnieuw begon. Bij de rust zei hij: 'Daddy, ik wil naar huis, ik heb heimwee.'

Toen Amy een jaar of zeven was, nam ik haar een keer mee naar een voet-

balwedstrijd. Toen we thuiskwamen, vroeg Janis haar of ze zich had vermaakt. Amy zei dat ze het verschrikkelijk had gevonden. Janis vroeg waarom ze me niet had gevraagd haar naar huis te brengen en ze antwoordde: 'Daddy vond het leuk en ik wilde hem niet teleurstellen.' Dat was zo kenmerkend voor de jonge Amy, ze dacht altijd aan andere mensen.

Toen Amy vijf was ging ze naar de Osidge Primary School, waar Alex ook al op zat. Daar leerde ze Juliette Ashby kennen, die al gauw haar beste vriendin werd. Ze waren onafscheidelijk en zijn het grootste deel van Amy's leven goed bevriend gebleven. Haar andere goede vriendin op Osidge was Lauren Gilbert. Amy kende haar al doordat oom Harold, de broer van mijn vader, Laurens stiefgrootvader was.

Amy moest een lichtblauwe blouse en das dragen, met een trui en een grijze rok. Ze vond het leuk dat ze naar dezelfde school ging als haar grote broer, maar ze kreeg al gauw problemen. Elke schooldag had zomaar haar laatste kunnen zijn. Ze deed niet echt verschrikkelijke dingen, maar ze verstoorde de lessen en probeerde aandacht te trekken, zodat we altijd klachten kregen over haar gedrag. Ze wilde niet stil zijn tijdens de les, ze tekende poppetjes in haar boeken en ze haalde streken uit. Ze verstopte zich een keer onder het bureau van haar leraar en toen hij de klas vroeg waar Amy was, moest ze zo hard lachen dat ze met haar hoofd tegen zijn bureau klapte en naar huis moest worden gebracht.

Amy heeft een blijvende indruk gemaakt op haar lerares van groep twee, Miss Cutter (nu Jane Worthington), die me kort na Amy's dood schreef:

Amy was een levendig kind dat is opgegroeid tot een prachtige en getalenteerde vrouw. Ik kan me herinneren dat Amy het hart op de tong had. Als ze gelukkig was, wist iedereen dat, maar als ze van slag of ongelukkig was, wist iedereen dat ook. Het was wel duidelijk dat Amy uit een gelukkige en stimulerende familie kwam.

Amy was een slimme meid en als ze er belangstelling voor had kunnen opbrengen, zou ze het heel goed hebben gedaan op school. Maar om de een of andere reden kon het haar niet zoveel schelen. Ze was heel goed in rekenen en zo, maar op school ging het niet goed. Janis was uitzonderlijk goed in wiskunde en gaf de kinderen daar les in. Amy vond het toen ze op de basisschool zat al leuk om variatierekeningen en vierkantsvergelijkin-

gen te maken, dus eigenlijk was het niet zo gek dat ze de rekenlessen saai vond.

Maar ze had altijd belangstelling voor muziek. Ik had altijd muziek op staan, thuis en in de auto, en Amy zong met alles mee. Ze hield van big-band- en jazznummers, maar ook van r&b en hiphop, vooral van de Amerikaanse r&b-hiphopbands TLC en Salt-n-Pepa. Juliette en zij verkleedden zich vaak als de achtergrondzangeressen van Wham!, Pepsi & Shirlie, en zongen dan hun songs. Toen Amy een jaar of tien was, vormden Juliette en zij korte tijd de rap-act Sweet 'n' Sour – Juliette was Sweet en Amy was Sour. Er waren heel veel repetities maar, helaas, geen echte optredens.

Ik was een toegewijde echtgenoot en huisvader, maar toen Amy en Alex ouder werden, veranderde ik. In 1993 scheidde ik van Janis. Een paar jaar eerder vertrouwde een goede vriend, die getrouwd was, me toe dat hij een minnares had. Ik snapte niet hoe hij dat kon doen! Ik weet nog dat ik tegen hem zei dat hij een fantastische vrouw en een geweldige zoon had, en dat ik dus niet kon begrijpen waarom hij alles in de waagschaal zou stellen voor een affaire. Hij zei: 'Het is geen affaire. Als je de ware tegenkomt, dan weet je gewoon dat het goed is. Je begrijpt het wel als het jou ooit overkomt.'

Vreemd genoeg kwam ik in dezelfde situatie terecht. In 1984 had ik een nieuwe marketingmanager aangenomen, Jane, en we werden meteen verliefd op elkaar. Er was niets romantisch aan: Jane had een vriend en ik was gelukkig getrouwd. Maar er was echt iets tussen ons. Heel lang gebeurde er niets en toen uiteindelijk wel. Jane kwam al bij me thuis sinds Amy achttien maanden was en ze had Janis en de kinderen al heel vaak ontmoet. Ze weigerde tussen mij en mijn gezin te komen.

Ik hield van Jane, maar was nog steeds getrouwd met Janis. Dat is een situatie die niet eindeloos kan voortduren. Het was een afschuwelijk dilemma. Ik wilde bij Janis en de kinderen zijn, maar ook bij Jane. Ik was nooit ongelukkig geweest met Janis en we hadden een goed huwelijk. Sommige mannen die overspel plegen, hebben de pest aan hun vrouw, maar ik hield van de mijne. Zelfs als je je best deed kon je geen ruzie met haar krijgen: ze is zo'n lieve, opgewekte vrouw. Ik wist niet wat ik moest doen, want ik wilde niemand kwetsen, maar uiteindelijk wilde ik gewoon liever bij Jane zijn.

Ten slotte, in 1992, besloot ik Janis te verlaten. Ik zou wachten tot Alex het jaar daarop zijn bar mitswa zou doen en korte tijd daarna weggaan. Het moeilijkste vond ik het om het aan Alex en Amy te vertellen; ik vertelde hun dat we allebei van hen hielden en dat het niets te maken had met wat zij wel of niet hadden gedaan. Alex vond het verschrikkelijk – wie kan hem dat kwalijk nemen? – maar Amy leek het te accepteren.

Ik voelde me verschrikkelijk toen ik wegreed om bij Melody in Barnet te gaan wonen. Ik heb een halfjaar bij haar gelogeed voordat ik bij Jane in-trok. Achteraf gezien was het laf van me dat ik de situatie zo lang heb ge-rekt, maar ik wilde dat iedereen gelukkig bleef.

Gek genoeg zag ik de kinderen na mijn vertrek vaker dan daarvoor. Mijn vrienden dachten dat Amy weinig last had van de scheiding en als ik haar vroeg of ze erover wilde praten, zei ze: 'Jij bent nog steeds mijn papa en mama is nog steeds mama, dus waar zouden we over moeten praten?'

Ik begon hen te verwennen, waarschijnlijk omdat ik me zo schuldig voelde. Ik kocht zomaar cadeautjes voor hen, nam hen mee naar dure gelegenheden en gaf hun geld. Soms als ik een nieuw bedrijf aan het opzetten was en ik weinig geld had, nam ik ze mee naar de Chelsea Kitchen aan King's Road, waar ik voor maar 2 pond een maaltijd kon kopen. Jaren later vertelden de kinderen me dat ze liever daarnaartoe gingen dan naar de duurdere restaurants, vooral omdat ze wisten dat het me dan niet veel geld kostte.

Aan twee dingen kwam nooit een eind: mijn liefde voor hen en hun liefde voor mij.

Amy in een nadenkende stemming. Mijn verjaardagskaart in 1992.

Boven: Dit vroegrijpe talent was mijn dochter. Ze was het gelukkigst als ze optrad. Hier in 1988 in ons huis aan Osidge Lane, Southgate.

Hiernaast, onder: Een peinzende Amy, natuurlijk met een hartje, op haar school Summer Fête.

Amy tijdens de opnamen van de clip voor *Back to Black*, 2007.
Het was ijskoud die dag en tussen de opnamen door moest ik haar een dikke jas brengen.
Dit is de look waar de meeste fans wereldwijd verliefd op werden.